

„Pokud nečmárali nějaké rouhačské výroky,“ vysvětluje Ed, „tak tam ztvárňovali různé oplzlosti a vulgární obscenity. Když jsem viděl tyhle sprosté čmáranice poprvé, pomyslel jsem si, že to psal někdo *opravdu* duševně chorý. Naivně jsem se tato graffiti snažil seškrábat ze zdi nebo ze zrcadla tak, aby neobtěžovaly Lorraine. Ale sotva jsem je očistil, zase se objevily. Brzy mi bylo jasné, že nebyly dílem lidské bytosti – *lidského* ducha.“

„Nejprve,“ pokračuje Ed, „pro mě byl celý koncept démonických jevů nepochopitelný stejně jako pro většinu lidí, kteří by se ocitli v podobné situaci. Zároveň mi bylo jasné, že tyto vlivy jsou zcela odlišné od působení pouhých lidských duchů svázaných se zemí. Nejen, že tyhle bytosti psaly na zdi, v ojedinělých případech dokonce *mluvily* – fyzicky materializovaným hlasem. Ani já, ani Lorraine jsme je ale nedokázali akceptovat. Tyto konzistentně negativní síly byly tak mocné a výhrůžné, že jsme se jim při naší práci vždy snažili vyhnout. Být jenom v blízkosti těchto jevů je emočně strašlivé. Ačkoli jsem věděl, že jsme udělali určité pokroky v kategorizaci chování duchů vázaných k pozemské říši, tohle bylo něco, co jsme vůbec neplánovali.“

Pro Eda Warrena nebylo objevení této démonické oblasti cílem jeho náboženské cesty a poslání. Nevydal se do světa, aby našel „démony“ podle svého gusta. „Narazili jsme na tyto jevy neúmyslně, během procesu našeho průzkumu. *Byly tam, když jsme se tím začali zabývat*. Na rozdíl od lidských duchů to ale není fenomén, jímž by se měl člověk nějak výrazněji zabývat a rýpat se v něm jako v bahně. Vždycky jsme si radši udržovali jistý odstup a studovali ho, pokud to bylo nutné, abychom pomohli dotčeným lidem nebo rodinám. Teprve později jsme zjistili, jak krutě tyto nelidské entity dokáží útočit na jakékoli náboženské symboly – a pak, jak vážně tento problém berou zbožní duchovní.“ Mohla náboženská víra Warrenových nějak ovlivnit to, jak celou věc vnímali? Někoho možná napadne, že v tyto nadpřirozené síly budou věřit spíše lidé věřící a nábožensky založení.

„To zní celkem rozumně,“ souhlasí Ed, „ale to, co jsme viděli při naší práci, nemohlo být pouze výsledkem naší víry. Neměli jsme taky důvod si to nějak přikrášlovat – nejsme bibličtí kazatelé, neúčtujeme si za své služby žádné peníze a jsme tělesně i duševně zdraví. Určitě jste pochopili, že se na nás obrazejí lidé, kteří už zažili nějakou aktivitu podobného druhu. Jejich děti se začínou třeba z ničeho nic chovat bizarně, nebo v jejich domě začínou poletovat různé předměty a nikdo neví, proč se to děje a jak to zastavit. Pokud se s Lorraine začneme v něčem angažovat, děje se tak teprve *poté*, co k podobnému narušení dojde, nikoli dříve – a tehdy se snažíme udělat vše, co je v našich silách, abychom identifikovali zdroj tohoto narušení a jednali tak, aby bylo zastaveno nebo přivedli někoho, kdo to dokáže.“

„Dnes se lidé, kteří nejsou s tímto problémem příliš obeznámení,“ pokračuje Ed. „snaží o démonických silách filozofovat jako o čistě psychologickém fenoménu nebo říkají, že to vůbec neexistuje. Tihle lidé ale nic takového nezažili na vlastní kůži, protože jinak by nic takového netvrdili. Stačilo by, kdyby *jednou* vstoupili do domu, kde tito nelidští duchové působí, a změnili by názor.“

„Venku na chodníku narazíte na sousedy, co se tam ochomýtají. Instinktivně vědí, že něco není v pořádku. Když vejdete dovnitř, členové rodiny třeba naříkají nebo se k sobě choulí strachy, jsou paralyzovaní tím, čím si prošli. Mohou mít skoro roztrhané šaty. Ve vzduchu je cítit silný zápach síry, ozónu nebo exkrementů. Pokud je tam posedlý člověk, může na vás zaútočit jako nějaké ohromné monstrum. Předměty mohou levitovat. Interiér domu může být zcela zdemolovaný neviditelnými silami. Všechny věci, malé i velké, mohou být povalené a rozbité. Velmi často se ze zdí ozývají neuvěřitelné rány. *Na* zdech mohou být obscénní nebo protináboženské nápisy napsané neviditelnýma rukama v desítkách různých jazyků. Věci se zhmotňují a odhmotňují přímo před vašima očima. Náboženské předměty jsou znesvěcené nebo jsou zavěšené obráceně. V rozích křesel můžete vidět malé plamínky. Závěsy mohou hořet. Úplná pohroma! A nad tím vším se vznáší atmosféra zla tak hustého, že by se dala krájet.

Uslyšíte bezbožné výkřiky, uhrančivý nářek nebo maniakální smích, při kterém vám tuhne krev v žilách. Pokud nemáte štěstí, tak to může pokračovat dál a duch se sám objeví v místnosti poté, co vešel dveřmi, prošel zdí nebo se objeví nečekaně vedle vás. Pak je vám jasné, že to není jen pouhá hříčka fantazie. Může to být opravdový fyzický útok, k němuž dojde vědomě a záměrně.“

Warrenovi přitom zjistili zajímavou skutečnost, že tyto jevy vyvolané nelidským duchem nastávají ve fázích. Na začátku je tato aktivita relativně mírná, duch se snaží ujmout vlády a nechce vyvolat rozruch. Ne vždy je ale průběh právě takový. Útok či neoprávněný zásah byl často zaměřen na určitého jedince. A byl zde také důvod, *proč* se tak stalo. To byl případ dvou mladých zdravotních sester, o jejichž nedávných zkušenostech se nyní zmíníme.

3. Annabelle

Když doma u Warrenových zazvoní telefon a na druhém konci linky se ozve zasmušilý hlas nějakého duchovního, který chce mluvit s Edem, je pravděpodobné, že se stalo něco vážného. Právě tak tomu bylo i na začátku případu „Annabelle“.

Tentokrát příslušné hlášení přišlo od kněze episkopální církve. Ten volal z její kanceláře v Connecticutu, aby předal zprávu od jiného duchovního, který působil též v Connecticutu, ale na jiném místě. Ačkoli informace prezentované knězem byly zkratkovité, Ed Warren pochopil, že se jedná o dvě zdravotní sestry, které „komunikovaly“ s něčím, co považovaly za lidského ducha. Onen kněz o jejich tvrzení nicméně pochyboval, protože součástí prosby o pomoc bylo tvrzení, že přítel jedné z nich byl při této komunikaci napaden – fyzicky. Ačkoli zranění nebylo vážné, nadpřirozené aktivity neustávaly a jedna z dívek byla evidentně přesvědčena o tom, že se v jejich bytě nachází nějaká cizí bytost.

„Mohl byste,“ požádal duchovní Eda, „celý případ vyšetřit a jako démonolog navrhnout, jestli mají být oficiálně provedena nějaká konkrétní opatření?“

Ed souhlasil s hodnocením kněze a jeho názorem, že by příčinou mohla být nějaká negativní spirituální entita, a ujal se případu. Kněz pak

Edovi nadiktoval telefonní číslo a jména obou mladých žen. Po rozhovoru s knězem Ed okamžitě vytočil číslo, které dostal. Poté, co se spojil s jednou ze sester, si Ed ověřil existenci problému a řekl oběma dívkám, že se za nimi s Lorraine ihned vypraví.

Ačkoli na mezistátní dálnici nebyl onoho dne rušný provoz, Warrenovým trvalo přes hodinu, než dojeli k modernímu, nízkopodlažnímu bytovému komplexu. Warrenovi zaparkovali vůz, došli ke vstupním dveřím a Ed zazvonil na zvonek. Vzal s sebou magnetofon, fotoaparát a kufřík na dokumenty. Uvnitř se brzy ozvaly kroky spěchající ke dveřím. Zarachotil zámek na závoru, dveře se otevřely a v nich stála Deirdre Bernardová, atraktivní, ale vážně se tvářící dívka ve věku asi pětadvaceti let. Ed a Lorraine Warrenovi se představili a byli uvedeni do bytu.

Mladá zdravotní sestra provedla Warrenovy prostorným obývacím pokojem až do kuchyně. U jídelního stolu tam seděli Cal Randell a jeho snoubenka Lara Cliftonová a pili kávu. Deirdre je představila Warrenovým, oba mladí lidé byli ale velmi málomluvní. Jejich vážné, přepadlé obličejové hovořily za vše. Warrenovi si přisedli ke stolu. Ed vložil do magnetofonu kazetu, zapnul nahrávání a uvedl nejprve datum, čas, adresu a celá jména všech přítomných.

„Dobře,“ zahájil Ed jejich sezení. „Chtěl bych slyšet celý příběh, úplně od začátku. Kdo z vás mi může vyprávět, co se tu všechno stalo?“

„Já,“ řekla Deirdre.

„Dobře, Cale, Laro, prosím doplňte případně jakékoli detaily, pokud by Deirdre nějaké podstatné věci vynechala,“ nařídil jim Ed.

„Jsou tady vlastně dva různé příběhy,“ začala se svým vyprávěním Deirdre. „Jeden se stal na začátku tohoto týdne a týkal se Cala. Ten druhý je o Annabelle. Já se ale domnívám, že jsou oba o Annabelle. Ale nejsem si jistá.“

„Kdo je Annabelle?“ zeptal se ihned Ed.

„Patří Deirdre,“ odpověděla Lara.

„Patří?“ podivila se Lorraine. „Je Annabelle živá, dýchající bytost?“

„Jestli je *živá*?“ odpověděla Deirdre tajuplnou otázkou. „Hýbe se. Chová se jako živá. Ale ne, myslím, že není živá.“

„Annabelle je v obývacím pokoji,“ vysvětlila Lara a ukázala prstem přes stůl. „Sedí na pohovce.“

Lorraine se otočila doleva a podívala se do obývacího pokoje. „Vy mluvíte o té *panence*?“

„Přesně tak,“ odpověděla Lara. „Je to ta panenka, hadrová panenka. To je Annabelle. Ona se hýbe!“

Ed vstal a odešel do obývacího pokoje, aby panenku prozkoumal. Byla veliká a těžká, zhruba velikosti čtyřletého dítěte a seděla s nataženými nohama na pohovce. Její černé oči bez panenek na něj nepokrytě zíraly, zatímco výraz namalovaných smějících se úst působil dojmem ponuré ironie. Ed si panenku pečlivě prohlédl, aniž by se jí dotkl. Pak se vrátil do kuchyně.

„Odkud ta panenka pochází?“ zeptal se Ed Deirdre.

„Byl to dárek,“ odpověděla Deirdre. „Moje matka mi ji dala k posledním narozeninám.“

„Byl tu nějaký důvod, proč vám koupila zrovna panenku?“ chtěl vědět Ed.

„Ne. Byla to úplná novinka, byl to její nápad. Chtěla mi koupit nějakou dekoraci do bytu,“ odpověděla mladá sestra.

„Dobře,“ pokračoval Ed. „Kdy jste poprvé zaznamenali, že se ty věci začaly dít?“

„Asi před rokem,“ odpověděla Deirdre. „Ta panenka se začala *sama od sebe* pohybovat po bytě. Nemyslím tím, že by třeba vstala a chodila nebo tak něco. Chci říct, že jsme třeba přišli domů z práce a ta panenka nebyla nikdy na tom samém místě, kde jsme ji nechali.“

„Zkuste to popsat ještě trochu detailněji,“ požádal ji Ed.

„Poté, co jsem dostala panenku k narozeninám,“ začala vysvětlovat Deirdre, „jsem vždycky ráno ustala postel a na ustlanou postel jsem po každé položila tu panenku. Ručičky jsem jí narovнала podél těla a natáhla

jí nohy – ležela přesně tak, jak ji zrovna teď vidíte. Když jsme ale přišli večer domů, ruce i nohy byly v úplně jiné poloze. Měla třeba překřížené nohy u kotníků, nebo měla ruce složené do klína. Když se to dělo celý týden, přišlo nám to už fakt podezřelé. Tak jsem to chtěla vyzkoušet a ráno jsem jí zkrřížila ruce a nohy, abych viděla, jestli se opravdu hýbou. A když jsme se vrátili domů, její ruce a nohy byly zase natažené a seděla v nejrůznějších pozicích. Byly jich desítky.“

„Jo, ale tím to neskončilo,“ vložila se do diskuse Lara. „Ta panenka se taky sama od sebe přemisťovala z místnosti do místnosti. Jednou večer jsme přišli domů a panenka Annabelle byla na křesle u vchodových dveří. A klečela! Legrační na tom bylo, že když jsme ji pak *zkoušeli* naaranžovat do téhle polohy, tak se v ní neudržela a spadla. *Nemohla* klečet. Jindy jsme ji našli, jak sedí na pohovce, ačkoli při našem odchodu z bytu ten den ráno byla v Deirdřině pokoji, který byl zavřený.“

„Ještě něco dalšího?“ zeptala se Lorraine.

„Ano,“ řekla Deirdre. „Nechávala nám malé poznámky a zprávy. Bylo to napsané rukopisem, který připomínal písmo malého dítěte.“

„Co tam bylo napsáno?“ zeptal se Ed.

„Řekla bych, že celkem nicneřkající věci,“ odpověděla Deirdre. „Bylo tam napsáno třeba ‚POMOZTE NÁM‘, nebo ‚POMOZTE CALOVI‘. Cal ale v té době neměl ještě žádný problém. A co bylo míněno tím zájmenem ‚NÁM‘, to jsme také nezjistili. Divné na tom bylo, že všechny ty zprávy byly psané obyčejnou tužkou, ale když jsme se snažili nějakou tužku najít, nenašli jsme v celém bytě ani jedinou! A papír, na kterém to bylo napsané, byl *pergamen*. Obrátili jsme byt naruby, hledali pergamen, ale nikdo z nás ho nenašel.“

„Vypadá to, jako kdyby měl někdo klíč od vašeho bytu a docela krutě si z vás vystřelil,“ nadhodil Ed na první pohled nevzrušeně.

„Přesně tohle nás nejdřív napadlo,“ řekla Deirdre. „Proto jsme na okna a na dveře umístili různé malé předměty a nastražili jsme koberce tak,

abychom viděli, zda někdo s něčím hýbal. Nikdy se ale neukázalo, že by do bytu někdo zvenčí vnikl, že by to byl nějaký skutečný vetřelec.“

„Zatímco se ta panenka přemísťovala z místa na místo a my jsme měli podezření, že nám tady chodí nějaký zloděj, stala se další divná věc,“ doplnila Deirdre Lara. „Annabelle seděla na posteli Deirdre jako obvykle. Když jsme přišli večer domů, našli jsme na zadní straně její ruky krev a tři kapky měla taky na prsou.“

„Panebože, to nás opravdu vyděsilo,“ řekla Deirdre upřímně.

„Všimli jste si, že by v bytě docházelo k nějakým dalším nadpřirozeným jevům?“ zeptal se Ed.

„Jednou kolem Vánoc jsme na stereopřehrávači našli malou čokoládovou botu, kterou nikdo z nás nekoupil. Pocházela pravděpodobně od Annabelle,“ řekla Lara.

„Kdy jste přišli na to, že je s tou panenkou spojený nějaký duch?“ zeptala se Lorraine.

„Věděli jsme, že se děje něco neobvyklého,“ odpověděla Deirdre.

„Ta panenka se *sama od sebe* přesunovala z pokoje do pokoje. Zaujímalá různé pozice. Všichni jsme to viděli. Chtěli jsme ale vědět proč. Byl tam nějaký důvod, proč se hýbala a přesunovala? Proto jsme se já a Lara spojily s jednou ženou, která funguje jako médium. To bylo asi před měsícem, možná šest měsíců po tom, co se tyhle věci začaly dít.“

„A co jste zjistili?“

„Dozvěděli jsme se, že na tomhle místě zemřela malá dívka,“ řekla Deirdre Warenovým. „Bylo jí sedm let a jmenovala se Annabelle – Annabelle Higginsová. Duch Annabelle řekl, že si na tomhle pozemku hrála dávno předtím, než tu byly postaveny byty. Byla to prý pro ni šťastná doba, řekla nám to. Protože všichni kolem ní byli dospělí a starali se jen o svou práci, neměla nikoho, s kým by mohla mít nějaký vztah, kromě nás. Annabelle cítila, že bychom jí mohli rozumět. To byl důvod, proč začala hýbat panenkou. Jediné, co si Annabelle přála, byla láska, a proto se